

Laia López

Strawberry MOON

Estrella Polar

LAIA LÓPEZ

Strawberry MOON

*La filla de
la Luna*

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Strawberry Moon. La hija de la Luna*

© del text i de les il·lustracions: Laia López, 2019, 2025

© de l'adaptació i traducció: Paula Vidal, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A, 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2019

Primera edició en aquesta presentació: febrer del 2025

ISBN: 979-13-87519-17-9

Dipòsit legal: B. 926-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup 62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO
a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL 1

L'Eiden llegia un llibre d'arquitectura assegut a la barra del cafè Ondina, el seu indret preferit. La seva germana Liv treballava allà i ell aprofitava per passar-s'hi quan no tenia classe. Sempre havien estat molt units i ara ella ajudava l'Eiden a pagar la universitat amb el sou d'encarregada del local. El noi s'estava prenent molt seriosament la seva formació, així que a la Liv no li feia res destinar part dels seus estalvis a pagar els estudis del seu germà.

En aquell moment l'Eiden subratllava amb fluorescent blau pràcticament tot el que llegia.

—Em sembla que encara hi ha una mica de blanc al teu llibre —va dir la Liv, burleta—. Allà, en el segon paràgraf de la pàgina 57, ho veus? T'has deixat una frase sencera sense subratllar.

A la Liv li encantava prendre el pèl al seu germà petit.

—És que tot això és molt interessant —es va justificar ell.

Somiava arribar a ser un arquitecte important algun dia, un dels millors del món, però per aconseguir-ho necessitava dedicar moltes hores d'estudi a la seva passió. A la Liv l'amoïnava una mica que el seu germà

estigués tan compromès amb la universitat que la seva vida social quedés al marge, així que va contraatacar:

—El que hauries de fer, amb aquest dia que fa, és sortir d'aquí i anar a prendre el sol. No em puc creure que aquesta llauna de cinc-centes pàgines sigui més interessant que... —la Liv va donar una ullada per damunt de l'Eiden—, que la noia que tot just acaba d'arribar al cafè, per exemple.

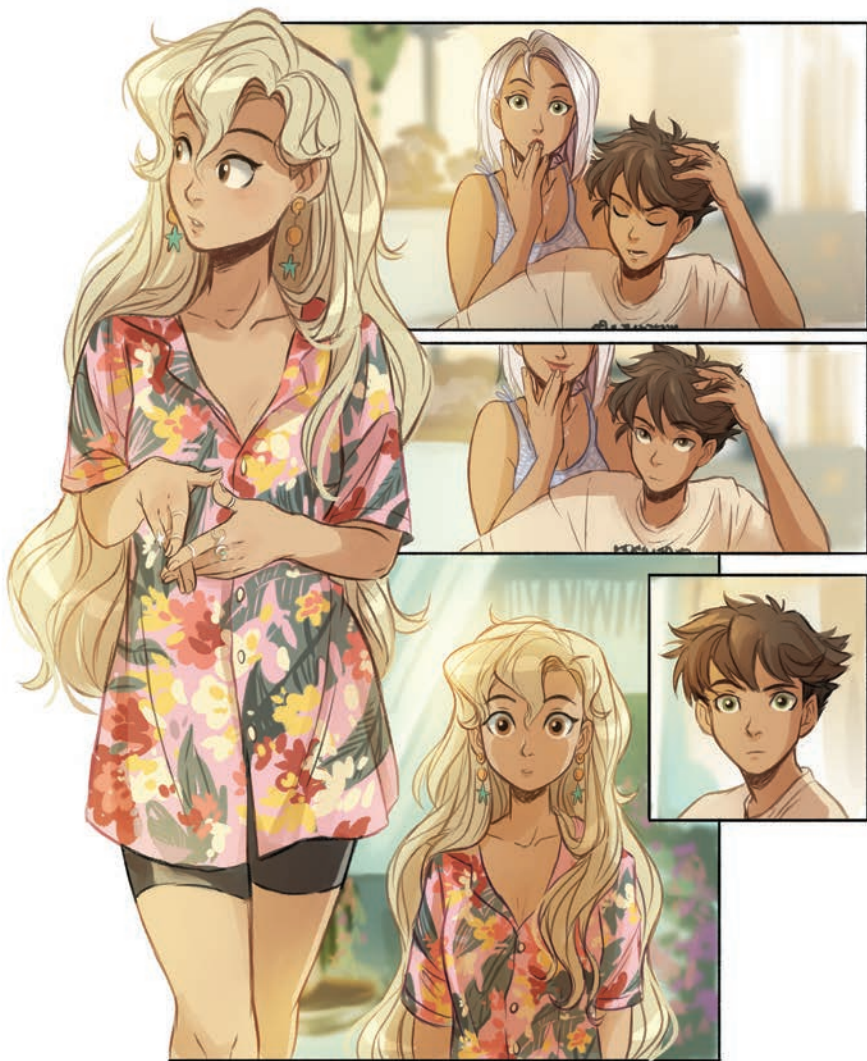
Una noia baixeta i rossa acabava d'entrar al local. Observava el seu voltant amb curiositat, com si estigués estudiant cada detall de la cafeteria. Llavors, la seva mirada es va creuar amb la de l'Eiden i el va observar de fit a fit, sense dissimular. El noi va envermellir, visiblement torbat. Per quin motiu aquella desconeguda no li treia els ulls de sobre? Hi havia alguna cosa magnètica a la seva mirada; era tan intensa que el noi es va sentir lleument marejat. Van continuar mirant-se als ulls fins que l'Illa i en Lluç, els cambrers del cafè Ondina, van anar a saludar-la.

Què acabava de passar? De cop i volta sentia moltíssima curiositat per descobrir qui era aquella noia tan estranya.

La Liv va deixar anar una rialla maliciosa.

—Ja veig que també t'interessen altres coses a banda de l'arquitectura, eh? Va, doncs aixeca't i ves a parlar-li: es veu d'una hora lluny que és nova al campus i segur que està desitjant fer amics —el va animar.

L'Eiden va mirar la Liv amb cara d'ensurt. De cap manera pensava fer-li cas: les orelles li coïen de vergonya només d'imaginar-se a ell mateix apropant-se a aquella noia per parlar-li. El noi era molt tímid, encara que la seva germana el burxés no s'atreviria mai a fer el primer pas.

PER QUÈ
EM MIRA TAN
FIXAMENT?

QUÈ LI
PASSA?

TINC
ALGUNA COSA
A LA CARA?

Així doncs, es va quedar assegut al tamboret, observant l'escena dissimuladament. En Lluç i l'Illa estaven saludant de manera efusiva la noia nova. Pel que semblava sí que tenia amics, va pensar una mica desencisat, però de què els devia conèixer? Tant en Lluç com l'Illa eren més grans que aquella noia i no vivien al campus, sinó en un petit apartament; l'Eiden hi havia anat una vegada amb la seva germana.

Tot just després de saludar la noia nova, l'Illa va treure's el davantal i es va dirigir alegrement cap a la germana de l'Eiden:

–Liv, aprofitarem la nostra hora lliure per ensenyar-li el campus a la Diana, d'acord?

–Cap problema –va respondre ella–. Passeu-vos-ho bé!

L'Eiden se sentia extasiat. D-I-A-N-A. El seu nom era bonic: no podia ser d'una altra manera.

Es va quedar plantat com un estaquirot contemplant el lloc on, fins feia uns segons, hi havia la Diana i els dos cambrers, que acabaven d'escapolir-se per la porta del cafè.

–El teu pla és seguir embadalit tot el dia per una noia que ni tan sols coneixes? –el va punxar la seva germana, reprimint el riure.

Les galtes de l'Eiden van envermellir a l'instant.

–No estic embadalit –va mentir.

Era conscient que la Liv l'estava observant atentament, així que va fer un esforç per submergir-se de nou en el llibre que estava llegint. De sobte, les estructures de ciment ja no li semblaven tan interessants com abans.

CAPÍTOL 2

—E estudiaràs aquí —li deia l'Illa en aquells instants, mentre passejaven pel campus universitari—. Et comprarem roba, és clar. La que t'he prestat et va gran.

—Demà comences les classes d'astronomia; hem avisat tots els professors que t'incorporaries a meitat de trimestre i no hi ha hagut cap problema —va afegir en Lluç. Li va allargar un full de paper—. Aquest és el teu horari, no el perdis. Hi tens apuntades totes les assignatures.

—No cal que et diguem que som aquí per resoldre qualsevol dubte que et sorgeixi; ja saps on treballem —va prosseguir l'Illa—. La teva companya d'habitació, l'Edlyn, a qui coneixeràs aviat, t'ajudarà a adaptar-te a la vida universitària, així que no t'has de preocupar per res.

Els dos cambrers del cafè Ondina acabaven de mostrar a la noia nova tots els racons del campus universitari, que ells coneixien perfectament. Vivien per la zona des de feia uns quants anys. La Diana al·lucinava amb la quantitat de gent que estudiava en aquell campus; es moria de ganes d'adaptar-se i de fer amics. Va decidir que tan bon punt en Lluç i l'Illa acabessin la seva explicació se n'aniria a investigar pel seu compte.

No obstant això, els seus dos mentors encara li havien d'explicar moltes coses. La van portar fins a un banc que quedava apartat de la gent i van asseure-s'hi. De cop i volta tenien un posat molt més formal i la Diana va endevinar el que estava a punt de passar.

–Recorda, Diana, que hi ha unes quantes regles que hem de complir si volem viure entre els humans.

La Diana se sabia les normes de memòria, les hi havien fet aprendre abans d'arribar al campus, però els va deixar parlar, conscient que tenien l'obligació de recordar-les-hi.

–Regla número u: no pots desvetllar la teva identitat real a un ésser humà. Aquesta és la norma més important –li va advertir l'Illa.

–Regla número dos: procura passar desapercebuda –va prosseguir en Lluc–. Si no cridem l'atenció, ningú s'adonarà que som diferents.

–Regla número tres: has d'actuar segons les convencions humanes –va afegir la seva companya–. Si et mimetitzes amb ells, tot serà més fàcil. Potser et pot resultar una mica complicat durant les primeres setmanes, però ja veuràs que tampoc són tan diferents de nosaltres.

–Regla número quatre: no passis més de set dies sense banyar-te a les aigües de la llacuna, Diana. Si us plau, no te'n pots oblidar mai o... et debilitaràs de mica en mica fins a apagar-te per sempre.

L'Illa i en Lluc es van estremir només de pensar-hi.

–Et recomano que tinguis a l'habitació un cubell d'aigua de la llacuna per a situacions d'emergència –li va recomanar l'Illa–. Potser algun dia no et serà possible capbussar-t'hi, i ja saps que aquesta aigua és l'única que ens funciona.

–Ho tens tot clar? T’ha quedat cap dubte?

La Diana va repetir les regles en veu alta, com una alumna aplicada:

–No desvetllar la meva identitat real, passar desapercebuda, actuar com si fos humana, banyar-me a la llacuna abans de set dies i tenir cubells d’aigua a la meva habitació. Crec que me’n sortiré. –Va somriure dolçament als seus mentors–. No us preocupeu per mi, de debò. Estaré bé.

Es va aixecar del banc, amb ganes de donar per acabada la reunió i començar a explorar la zona pel seu compte, i una bicicleta que passava a tota velocitat va estar a punt d’atropellar-la. L’Illa i en Lluc la van sostenir abans que caigués a terra.

–Es pot saber què era aquesta cosa tan estranya? –El cor li batejava a mil per hora.

–Un noi en bicicleta –li va explicar en Lluc–. És un mitjà de transport per arribar més ràpid als llocs, ja ho saps.

En Lluc i l’Illa van intercanviar una mirada de preocupació. Potser la Diana encara no estava preparada per viure entre els humans.

–Ah, sí, una bicicleta... –A la noia li sonava vagament aquella paraula. Tot i això, no volia que els seus mentors la vigilessin contínuament o, encara pitjor, que la retornessin a l’indret d’on venia, així que va decidir mentir-los descaradament–. Ho sé tot sobre les bicicletes, és clar. De fet, em moro de ganes de... transportar-me en bicicleta jo també.

L’Illa i en Lluc van respirar més tranquils i la Diana va empassar-se la saliva. Li quedava molt per aprendre.